

Kiáll, megmutat

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXIII. évfolyam, 13. szám, 2019. március 29.

Nincsenek örömtüzek, nincs népünnepély, nincs semmi hajcihő; világra szóló győzelmét Orbán és bandája higgadtan, mértéktartással ünnepelteti. A szokásos pénteki rádiószózat hangneme visszafogott, persze a rituális konfabuláció most se maradhat el. A tizenhárom párt kivétel nélkül Soros-bérenc, mondja a felfüggesztett férfiú, mi mást is mondhatna; amit kellő ideig mantrázunk, az a végén óhatatlanul az agyunkra megy.

A többi egyszerű és világos.

„Majd az európai választások után eldöntjük itt, a Fideszben, hogy mi jó Magyarországnak, a Néppárton belül kell-e folytatnunk, vagy valamifajta új pártszövetségben van-e inkább a helyünk.” Tiszta sor, hogyan is lehetne másképp. Ők eldöntik, mármint Orbán, Orbán és Orbán, hogy mi a jó (nem Magyarországnak, hiszen az őket soha egyetlen pillanatig se foglalkoztatta, hanem) nekik, az Orbánoknak, akikből persze csak egy van, ám az az egy néha sokaságnak álcázza magát és ilyenkor a „Fidesz” fedőnevet viseli.

Daulnak, Junckernek, Webernek meg a többi léhűtőnek mindenestre föl van adva a lecke. Vagy ellenkezés nélkül lenyelik azt a trágycát, amit az alcsúti ember és bandája naponta lapától eléjük, vagy jönnek a búcsú könnyes pillanatai, utána aztán se Deutsch, se Szájer, se Tőkés, csak a szégyen meg a kudarc.